

DŽEJMS S. A. KORI
**NEMEZINE
IGRE**

PETA KNJIGA PROSTRANSTVA

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James S. A. Corey
NEMESIS GAMES

Copyright © 2015 by Daniel Abraham and Ty Franck

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Benu Kuku, bez koga

Sadržaj

Prolog: Filip	9
Prvo poglavlje: Holden	21
Drugo poglavlje: Aleks.	32
Treće poglavlje: Naomi	43
Četvrto poglavlje: Ejmos	53
Peto poglavlje: Holden	64
Šesto poglavlje: Aleks	76
Sedmo poglavlje: Ejmos	87
Osmo poglavlje: Holden	98
Deveto poglavlje: Naomi	109
Deseto poglavlje: Ejmos	119
Jedanaesto poglavlje: Aleks	130
Dvanaesto poglavlje: Ejmos	140
Trinaesto poglavlje: Holden	151
Četrnaesto poglavlje: Naomi	162
Petnaesto poglavlje: Aleks	175
Šesnaesto poglavlje: Holden	186
Sedamnaesto poglavlje: Aleks.	197
Osamnaesto poglavlje: Holden	208
Devetnaesto poglavlje: Naomi	219
Dvadeseto poglavlje: Aleks	229
Dvadeset prvo poglavlje: Naomi	239

Dvadeset drugo poglavlje: Ejmos	249
Dvadeset treće poglavlje: Holden	261
Dvadeset četvrto poglavlje: Ejmos	272
Dvadeset peto poglavlje: Naomi	283
Dvadeset šesto poglavlje: Ejmos	294
Dvadeset sedmo poglavlje: Aleks	304
Dvadeset osmo poglavlje: Holden	315
Dvadeset deveto poglavlje: Naomi	326
Trideseto poglavlje: Ejmos	336
Trideset prvo poglavlje: Aleks.	347
Trideset drugo poglavlje: Naomi	358
Trideset treće poglavlje: Holden	367
Trideset četvrto poglavlje: Aleks.	377
Trideset peto poglavlje: Naomi	388
Trideset šesto poglavlje: Holden	398
Trideset sedmo poglavlje: Aleks	409
Trideset osmo poglavlje: Ejmos	419
Trideset deveto poglavlje: Naomi	430
Četrdeseto poglavlje: Ejmos	440
Četrdeset prvo poglavlje: Naomi	450
Četrdeset drugo poglavlje: Holden	460
Četrdeset treće poglavlje: Aleks	470
Četrdeset četvrto poglavlje: Naomi	478
Četrdeset peto poglavlje: Ejmos	488
Četrdeset šesto poglavlje: Aleks	498
Četrdeset sedmo poglavlje: Naomi	505
Četrdeset osmo poglavlje: Holden	512
Četrdeset deveto poglavlje: Ejmos	522
Pedeseto poglavlje: Aleks.	532
Pedeset prvo poglavlje: Naomi	543
Epilog: Sovter	553
Izjave zahvalnosti	563

Prolog: Filip

Istovetna brodogradilišta Kalista stajala su jedno kraj drugog na hemisferi meseca koja je trajno bila okrenuta od Jupitera. Sunce je bilo tek najsjajnija zvezda u beskrajnoj noći, a široka mrlja Mlečnog puta bila je mnogo sjajnija od njega. Svuda duž hrbata kratera, jarka bela svetla za rad obasjavala su zgrade, utovarivače, skele. Rebra polusagrađenih brodova izvijala su se u luku iznad regolita od kamene prašine i leda. Dva brodogradilišta, jedno civilno i jedno vojno, jedno s bazom na Zemlji, drugo u vlasništvu Marsa. Oba zaštićena istim protivmeteor-skim odbranama i elektromagnetnim topovima, oba posvećena gradnji i popravkama lađa koje će čovečanstvo odvesti na nove svetove iza prstenova kada se i ako borba na Ilusu bude razrešila.

Oba u mnogo većoj neprilici nego što se dalo pretpostaviti.

Filip je skliznuo napred, a ostatak njegove ekipe pratio ga je u stopu. LED lampice odela bile su iskopane, keramički oklop sastrugan sve dok na njemu više nije bilo ničeg glatkog da baca odraz. Čak je i prikaz na viziru bio prigušen toliko da se gotovo nije mogao videti. Glasovi u Filipovim ušima – brodske komunikacije, sigurnosna obaveštenja, civilno ćaskanje – pristizali su pasivno. Slušao je, a zauzvrat ništa nije odašiljao. Nišanski laser

privezan za njegova leđa bio je isključen. On i njegov tim bili su senke među senkama. Bledunjavi tajmer za odbrojavanje levo u njegovom vidnom polju prošao je oznaku za petnaest minuta. Kroz vazduh jedva malo gušći od vakuuma Filip zamahnu otvorenim dlanom, što je među stanovnicima Pojasa bio fizički idiom za sporo kretanje napred. Tim oko njega ga je pratio.

Visoko u praznini iznad njih, predaleko da se vide, marsovski mornarički brodovi koji su čuvali gradilište razgovarali su međusobno odsečnim, profesionalnim tonovima. Pošto im je flota bila razvučena na sve strane, u orbiti su imali samo dva broda. Verovatno jedina dva. Bilo je moguće da su drugi skriveni u mraku, gde kriju sopstvenu utrošenu toplotu zaštićeni od radara. Moguće ali malo verovatno. A život je, kako je to govorio Filipov otac, bio rizičan posao.

Četrnaest minuta i trideset sekundi. Dva sekundarna tajmera pojavila su se kraj prvog, jedan s odbrojavanjem za četrdeset pet sekundi, drugi za dva minuta.

„Transportnom brodu *Frenk Ajken*, možete da pristanete.“

„Poruka primljena, *Karson Lej*“, začu se Sinovo poznato režanje. Filip je u tim rečima čuo kako se stari stanovnik Pojasa osmehuje. „*Coyos sabe* najbolje *ai sus bebe* da pristanemo?“

Negde gore, *Frenk Ajken* je obasjavao marsovske brodove bezopasnim laserima za određivanje udaljenosti, na istoj frekvenciji kao onaj privezan Filipu na leđima. Kada je marsovski oficir za komunikaciju progovorio, u glasu mu nije bilo nikakve naznake straha.

„Ne razumem, *Frenk Ajken*. Molim, ponovite.“

„Izvinite, izvinite“, nasmeja se Sin. „Da li vi, ugledna i otmena gospodo, znate neku dobru kafanu u kojoj bi posada iz Pojasa mogla nešto da cugne kada dođe na površinu?“

„Ne mogu vam pomoći, *Frenk Ajken*“, reče Marsovac. „Ne menjajte kurs.“

„*Sabez sa*. Stojimo postojano kao klisurine, pravi poput strele.“

Filipova ekipa je prešla preko hrbata kratera, i zagledala se dole u ničiju zemlju marsovskog vojnog brodogradilišta; izgledalo je upravo kao što je i očekivao. Razabrao je skladišta i depoe za opskrbu. Skinuo je nišanski laser, postavio mu bazu na prljavi led, i uključio ga. Ostali, rašireni duž linije s dovoljno razmaka da nijedan stražar ne izmakne njihovom pogledu, učinili su isto što i on. Laseri su bili stari, a platforme za praćenje prikačene za njih sakupljene iz desetak različitih izvora. Pre nego što je sićušna crvena LED lampa na bazi lasera blesnula zelenom bojom, prvi od njegova dva sekundarna tajmera došao je do nule.

Trozvuk sigurnosnog upozorenja ogласi se na civilnom kanalu, praćen zabrinutim ženskim glasom.

„Imamo odbegli mehanički utovarivač napolju. Sad je... ah, sranje. Krenuo je prema odbrani od meteora.“

Kaskada panike i uzbune odjeknula je Filipu u ušima dok je on vodio svoj tim po rubu kratera. Retki oblaci prašine dizali su se oko njih i nisu padali, već su se umesto toga širili kao izmaglica. Mehanički utovarivač se, ne odgovarajući na prinudne komande, kotrljao po ničijoj zemlji prema širokim očima topova za odbranu od meteora, zaslepljujući ih, makar na nekoliko minuta. Četiri marsovska marinca izašla su iz svog bunkera, kao što je protokol i nalagao. Zahvaljujući motornim oklopima, klizili su po površini kao da se klizaju po ledu. Svaki od njih mogao bi da pobije čitav njegov tim ne istrpevši ništa gore od kratkotrajnog sažaljenja. Filip ih je iz principa mrzeo kako pojedinačno, tako i sve zajedno. Ekipe za popravke već su hitale prema oštećenoj bateriji topova. Cela stvar će biti dovedena u red za jedan sat.

Dvanaest minuta, četrdeset pet sekundi.

Filip zastade, osvrnu se prema svom timu. Deset vojnika dobrovoljaca, najboljih koje je Pojas mogao da ponudi. Izuzev njega, niko od njih nije znao zbog čega je misija pohare

marsovskog depoa sa zalihama toliko važna niti do čega će dovesti. Svi su oni bili spremni da umru ako im on to naredi, zbog toga ko je on. Zbog toga ko je njegov otac. Filip je to osećao u stomaku i grlu. Ne strah, već ponos. Bio je to ponos.

Dvanaest minuta i trideset pet sekundi. Trideset četiri. Trideset tri. Laseri koje su postavili oživeli su, osvetlivši četiri marinca, bunker s timom za podršku, ograde perimetra, radionice i kasarnu. Marsovci su se okrenuli, pošto im je oklop bio toliko osjetljiv da je primetio čak i blago maženje nevidljivih svetlosnih zraka. Dok su se kretali, podizali su oružje. Filip vide da jedan prepoznaje tim, pomera pušku dalje od lasera, prema njima. Prema njemu.

Zadržao je dah.

Pre osamnaest dana, jedan brod – Filip čak nije ni znao koji – negde napolju u Jupiterovom sistemu prešao je na jaki potisak, dosegaši deset, možda petnaest gravitacija. U nanosekundi koju su odredili računari, brod je izbacio nekoliko desetina užadi od volframa i četiri rakete za jednokratnu upotrebu s kratkim potiskom u središtu mase, te jeftinim senzorima za jednu jedinu frekvenciju koji su za njih bili privezani. To jedva da je bilo dovoljno komplikovano da bi se nazivalo mašinama. Šestogodišnjaci su svakodnevno pravili sofisticiranije stvari, ali s postignutim ubrzanjem od sto i pedeset kilometara u sekundi, nisu ni morale da budu kompleksne. Trebalo je samo da im se pokaže kuda da odu.

Za vreme neophodno da se signal iz Filipovog oka spusti niz njegov očni živac u vizuelni neokorteks, bilo je gotovo. On je bio svestan udarca, potisnih oblačića tamo gde su bili marinci, dve kratkotrajne nove zvezde ratnih brodova iznad njega, tek pošto su neprijatelji već bili mrtvi. Aktivirao je radio u odelu.

„*Ichiban*“, reče on, ponosan zbog toga što mu je glas toliko miran.

Zajedno su odskakutali niz zid kratera, povlačeći noge za sobom. Marsovska brodogradilišta bila su nalik na nešto iz sna, plamenovi su se dizali iz razorenih radionica dok su se uskladišteni nestabilni gasovi praznili kao vatra. Meki sneg nadimao se u oblacima iz kasarni dok se oslobođena atmosfera širila i zamrzavala. Marinaca više nije bilo, tela su im bila raskomadana i razbacana. Oblak prašine i leda ispunio je krater, i on je samo zahvaljujući prikazu na svom viziru znao gde se nalaze mete.

Deset minuta i trinaest sekundi.

Filipov tim se podelio. Troje je otišlo posred čistine, pronasavši dovoljno prostrano mesto da započnu s postavljanjem tanke crne ugljenične strukture skele za evakuaciju. Dvoje drugih izvuklo je bestrzajne automatske pištolje, spremno da pripuca na svakoga ko se pomoli iz krša. Još dvoje je potrčalo prema arsenalu, dok je troje krenulo s njim prema ostavama za zalihe. Zgrade su se izdizale iz prašine, gole i zastrašujuće. Pristupna vrata bila su zatvorena. Jedan mehanički utovarivač ležao je prevrnut na bok, s vozačem koji je bio mrtav, ili na samrti. Njegov specijalista za tehniku priđe kontrolama na vratima, odvalivši poklopac kućišta motornom polugom.

Devet minuta i sedam sekundi.

„Džozí“, reče Filip.

„*Trabajan, sa sa?*“, odgovori Džozí kratko.

„Znam da radiš“, reč Filip. „Ako ne možeš da otvoriš...“

Velika ulazna vrata se pomeriše, zadrhtaše i podigoše. Džozí se okrenu i uključi svetlo odela kako bi Filip mogao da vidi izraz na njegovom grubom licu. Oni uđoše u skladište. Kule od zaobljene keramike i čelika stajale su u velikim gomilama, gušće od planina. Žica tanka kao vlas i dugačka stotinama kilometara nalazila se na plastičnim kalemovima višim od Filipa. Ogromni štampači su čekali, spremni da izrade ploče koje će se uklopiti iznad praznine, definisati zapreminu i u njoj stvoriti mehur vazduha, vode i kompleksnih organskih materija koji prolazi

kao ljudsko okruženje. Svetla za slučaj opasnosti su treperila, tako da je širok prostor pod njima imao jezivi sjaj katastrofe. On krenu napred. Nije se sećao kada je isukao pištolj, ali on mu je bio u ruci. Miral, ne Džoz, vezivao se u utovarivaču.

Sedam minuta.

Crveno-bele stroboskopske lampe prvih vozila za nesrećne slučajeve treperila su u haosu brodogradilišta, i svetlo je dopiralo odasvud i niotkud. Filip je prolazio sitnim koracima duž redova aparata za zavarivanje i štampača metala. Tubâ čelika i keramičke prašine finije od pudera. Spiralnih jezgara. Slojeva oklopa od kevlara i pene nagomilanih poput najvećeg kreveta u Sunčevom sistemu. U jednom otvorenom uglu prostora, čitav Epštajnov pogon ležao je rasklopljen kao najsloženija slagalica u vaseljeni. Filip ni na šta od svega toga nije obraćao pažnju.

Vazduh nije bio dovoljno gust da bi prenosio zvuk pucnjave. Prikaz na njegovom viziru upozorio ga je na brzo kretanje u istom trenutku kada se svetla mrlja pojavila na čeličnoj gredi desno od njega. Filip se bacio i njegovo telo se spustilo u mikrogravitaciji sporije nego pod potiskom. Marsovac je skakao kroz prolaz. Nije imao motorni oklop stražara, već tehnički egzoskelet. Filip nacilja u središte mase i isprazni polovinu okvira. Meci su plamteli na izlasku iz cevi, sagorevali sopstveno gorivo, iscrtavali linije vatre i crveno-sivog izduvnog gasa kroz retki vazduh Kalista. Četiri su pogodila Marsovca, i mlazevi krvi zalelujali su se kao smrznuti nanosi crvenog snega. Egzoskelet se prebacio u stanje uzbune zbog vanredne situacije, i LED svetiljke su mu poprimile tamnu boju ćilibara. Na nekoj frekvenciji, izveštavao je hitne službe brodogradilišta o tome da se dogodilo nešto strašno. S obzirom na kontekst, njegova beslovesna posvećenost dužnosti bila je gotovo smešna.

Miralov tihi glas se začuo u njegovom uhu. „*Hoy, Filipito. Sa boíte sa palla?*“

Filip ga je pronašao koji trenutak kasnije. Bio je u svom utovarivaču, njegovo zatamnjeno odelo za vakuum stopilo se sa ogromnim mehaničkim uređajem kao da su stvoreni jedno za drugo. Miral se samo po bledom podeljenom krugu simbola Alijanse Spoljnih Planeta koji se i dalje jedva video ispod prljavštine razlikovao od zapuštenog marsovskog meha-vozača. Kanisteri o kojima je govorio još su bili privezani za palete. Svaki od po hiljadu litara, ukupno četiri komada. Na zaobljenoj površini: rezonantni premaz visoke gustine. Premaz za apsorpciju energije zahvaljujući kojem su marsovski vojni brodovi izbegavali pronalaženje. Stelt tehnologija. Pronašao ju je. Oseti da ga napušta strah za čije prisustvo nije ni znao.

„Da“, reče Filip. „To je to.“

Četiri minuta i trideset sedam sekundi.

Zujanje mehaničkog utovarivača bilo je daleko, zvuk su prenosile vibracije u podu građevine više nego retka atmosfera. Filip i Džozzi krenuše prema vratima. Rotaciona svetla su bila jača i činilo se da su usmerena na istu stranu. Radio u Filipovom odelu profiltrirao je frekvencije pune glasova koji su vrištali i bezbednosnih upozorenja. Marsovska vojska je naređivala vozilima za pružanje pomoći iz civilnog brodogradilišta da se vrate, zabrinuta zbog mogućnosti da bi prvi spasioci mogli da budu teroristi i prerušeni neprijatelji. Što je bilo pošteno. U drugačijim okolnostima, oni su to i mogli da budu. Na prikazu Filipovog vizira videle su se konture zgrada, polusagrađena skela za evakuaciju, najbliža procena lokacija vozila čiji su tragovi infracrvene i normalne svetlosti bili previše suptilni za Filipove oči. Osećao se kao da korača kroz tehnički dijagram, sve je bilo definisano ivicama, sve površine jedva da su bile nagoveštene. Dok je sitnim koracima stupao na regolit, tle prože duboki drhtaj. Detonacija, možda. Ili neka zgrada čije se dugo, sporo rušenje konačno završilo. Miralov mehanički utovarivač se pojavi na otvorenim vratima, osvetljen otpozadi lampama

skladišta. Kanisteri u njegovim kandžama bili su bezlični i crni. Filip krenu prema skeli, prebacivši se na šifrovani kanal dok je vukao noge.

„Status?“

„Mali problem“, reče Aman. On je bio kod skele. Filipova usta preplavi metalni ukus straha.

„To ovdje ne postoji, *coyo*“, reče on, trudeći se da zvuči mirno. „O čemu se radi?“

„Ovo izbačeno sranje zaprljalo je skelu. Ima peska u spojevima.“

Tri minuta i četrdeset sekundi. Trideset devet.

„Evo me“, reče Filip.

Ubaci se Endruov glas. „Pod vatrom smo u arsenalu, gazdice.“

Filip prenebregnu deminutiv. „Koliko?“

„Poprilično“, reče Endru. „Čuču je gotov, a mene su prilično pritegli. Možda mi zatreba pomoć.“

„Drži se“, reče Filip, dok su mu misli jurcale. Njegova dvojica stražara stajala su kraj skele za evakuaciju, spremna da pripucaju na svakoga ko nije bio njihov. Tri graditelja su se mučila oko poprečne šipke. Filip skoči do njih i pridržava se za crni ram. Endru zastanja preko radio-linije.

Kada je ugledao zaglavljene konektore, zaprljan crnim peskom, problem mu je bio jasan. U atmosferi, bilo bi dovoljno da se malo jače dune kako bi se to očistilo. Ovdje to nije bilo moguće. Aman je mahnito radio nožem, izbacujući sićušni komadić za sićušnim komadićem, pokušavajući da isprazni tanke, kompleksne kanale u kojima se metal spajao.

Tri minuta.

Aman postavi poprečnu šipku i pokuša da je spoji na silu. Bilo je blizu, veoma blizu, ali kada je povukao, konstrukcija se rastavila. Filip vide da čovek psuje, dok mu se kapljice pljuvačke lepe za unutrašnju stranu vizira. Da su samo poneli konzervu s vazduhom, pomisli Filip...

Što, naravno, jesu uradili.

On uze nož iz Amanove ruke i zari sečivo u ručni zglob svog odela, tamo gde je ono zbog spoja bilo najtanje. Jarki bol je bio znak da je malčice preterao. Ništa zato. Alarm njegovog odela blesnu, ali on ne obrati pažnju na to. Nagnu se napred, pribivši maleni otvor u odelu uz zagušeni konektor, a vazduh koji je tuda izbijao raznese unaokolo prljavštinu i led. Jedna kap krvi bila je ispljunuta napolje da bi se zaledila u savršenu grimiznu sferu i odskočila od materijala. On odstupi, a Aman uglavi spoj. Kad je ovog puta cimnuo, nije se rastavio. Oštećeno odelo je zapušilo rupicu čim je on izvukao nož iz nje.

Filip se okrenu. Miral i Džozzi su odsekli kanistere s paleta i jedan privezali za skelu. Rotaciona svetla vozila za spasavanje izbledela su kada su ova prohujala u zbrci i magnovenju. Ono se zaputilo, verovatno, prema borbi kod arsenala. I Filip bi tamo video najveću pretnju, da nije bio upućen u stvarni cilj zadatka.

„Gazdice“, reče Endru, glasom tankim i zabrinutim. „Ovde je sve gušće.“

„No preoccupes“, reče Filip. „Ge gut.“

Jedno od dvoje stražara spusti ruku na njegovo rame. „Hoćeš da odem i to sredim?“, upita žena. *Da odem i spasem ih?*

Filip podiže pesnicu i zatrese blago napred-nazad. Ne. Ona se ukruti kada shvati šta joj govori, i on načas pomisli da ga neće poslušati. Mogla je da bira. Pobuna je sada bila kazna sama po sebi. Džozzi smesti poslednji kanister i pritegnu remenje. Aman i njegovi ljudi postaviše poslednju poprečnu šipku na mesto.

Minut i dvadeset sekundi.

„Gazdice!“, zaurla Endru.

„Žao mi je, Endru“, reče Filip. Načas zavlada zapanjena tišina, a onda pokuljaše skarednosti i pogrde. Filip promeni frekvenciju. Hitne službe vojnog brodogradilišta manje su vikale. Neki ženski glas je na oštrom, smirenom nemačkom komandovao efikasno, gotovo kao da se dosađuje, neko dobro

prilagođen krizi, a glasovi koji su joj odgovarali preuzimali su profesionalnost od nje. Filip pokaza na skelu. Čuču i Endru su bili mrtvi. Čak i da nisu bili mrtvi, bili su mrtvi. Filip se povuče na svoj položaj na skelu, postavi remenje oko struka i ispod prepona, preko grudnog koša, a onda nasloni glavu natrag na debelu oblogu.

Pedeset sedam sekundi.

„Nibane“, reče on.

Ne dogodi se ništa.

On ponovo prebaci radio na šifrovani kanal. Endru je sada jecao. Vapio.

„Nibane! Andale!“, viknu Filip.

Evakuaciona skela poskoči pod njim, i on najednom dobi težinu. Četiri hemijske rakete pod jakim potiskom obasjaše tle ispod njega, razbacavši prazne palete i oborivši Miralov ostavljeni mehanički utovarivač na leđa. Ubrzanje pogura krv u Filipove noge, i vidno polje mu se suzi. Zvuci sa radija istanjiše se, udaljiše, a svest mu zatreperi, zamuca. Odelo mu stegnu butine kao da ga je ščepao neki džin, istisnuvši krv iz njih natrag, uvis. Um mu se malo razbistri.

Ispod njega, krater je bio ovalni plik prašine na licu meseca. Svetla su se kretala po njemu. Kule na ivici kratera potamnele su, ali sada su svetlucale dok je sistem pokušavao da se ponovo podigne. Brodogradilišta Kalista zanosila su se kao pijanac, ili čovek koji je primio udarac u glavu.

Tajmer za odbrojavanje skliznu na dve sekunde, onda na jednu.

Na nuli, usledi drugi udar. Filip nije video kako raketa pada. Kao i zrna od volframa, kretala se prebrzo za puki ljudski vid, ali video je kako oblak prašine skače kao da ga je neko iznenadio, a potom i ogroman udarni talas koji je procvetao toliko snažno da se video čak i u jedva postojećoj atmosferi.

„Držite se“, reče Filip, premda nije bilo potrebe. Svi na skeli već su se držali. U guščoj atmosferi, svi bi izginuli. Ovde, bilo je to jedva malo gore od jake oluje. Aman zastenja.

„Problem?“, upita Filip.

„*Pinché* kamen mi je izbušio nogu“, reče Aman. „Boli.“
Džozzi odgovori. „*Gratia sa* da ti nije izbušio kitu, *coyo*.“

„Ne žalim se“, reče Aman. „Nema prigovora.“

Rakete skele se isprazniše; gravitacija ubrzanja iščeznu. Ispod njih, smrt je zaposela brodogradilišta. Tamo više nije bilo svetla. Nisu čak gorele ni vatre. Filip skrenu pogled prema jarkoj mrlji zvezda, galaktičkom disku koji je sijao nad svima njima. Jedno od tih svetala nije bila zvezda, već izduvni oblak *Pele*, koja je dolazila po svoju odlutalu posadu. Izuzev Čučua. Izuzev Endrua. Filip se upita zbog čega mu nije krivo što je izgubio dvojicu ljudi kojima je komandovao. Bila je to njegova prva komanda. Njegov dokaz da je u stanju da obavi stvarni zadatak, sa stvarnim ulozima, i ostvari postavljeni cilj.

Nije nameravao da govori. Možda nije. Možda je to samo uzdah prešao preko njegovih usana. Miral se zakikotao.

„Bez zezanja, Filipito“, reče stariji muškarac. A onda, trenutak kasnije: „*Feliz cumpleaños, sabez?*“

Filip Inaros podiže ruke kako bi pokazao da mu zahvaljuje. Bio je to njegov petnaesti rođendan.

Prvo poglavlje: Holden

Godinu dana posle napada na Kalisto, gotovo tri godine pošto su se on i njegova posada zaputili prema Ilusu, i nekih šest dana po povratku, Džejms Holden je lebdeo kraj svog broda i gledao kako ga čereči mehanički uređaj za demoliranje. Osam zategnutih kablova držalo je *Rosinantea* za zidove odeljka. Bio je to samo jedan od mnogih dokova za popravku na stanici Tiho, a odeljak za popravke bio je samo jedan od mnogih u ogromnoj sfernoj konstrukciji. Oko njih, duž kilometarskog obima sfere, odvijalo se još hiljadu drugih projekata, ali Holdena je interesovao samo njegov brod.

Mašina je završila isecanje i odvukla veliki deo spoljne oplata korita. Ispod toga ležao je skelet broda, stamena rebra okružena umršenom zbrkom kablova i cevovoda, a ispod toga se nalazila druga koža unutrašnjeg korita.

„Da“, rekao je Fred Džonson dok je lebdeo kraj njega, „prilično si ga sjebao.“

Fredove reči, ravne i izobličene u komunikacionom sistemu njihovih odela za vakuum, svejedno su imale dejstvo udarca u stomak. To što se Fred, nominalni lider Alijanse Spoljnih Planeta i jedan od troje najmoćnijih ljudi u Sunčevom sistemu, lično

interesovao za stanje njegovog broda trebalo je da ga osokoli. Umesto toga, Holden se osećao kao da mu otac proverava domaći zadatak kako bi se uverio da on nije nešto preterano zasrao.

„Unutrašnji nosač je savijen“, reče treći glas preko komunikatora. Muškarac kiselog lica po imenu Sakaj, novi glavni inženjer na Tihou posle smrti Samante Rozenberg u vreme onoga što su sada svi nazivali Incidentom u sporoj zoni. Sakaj je nadzirao popravke iz svoje obližnje kancelarije kroz splet kamera i rendgenskih skenera mašine.

„Kako ti je to pošlo za rukom?“ Fred je pokazivao na kućište elektromagnetnog topa duž brodske kobilice. Cev topa se pružala gotovo čitavom dužinom broda, a potporne grede koje su ga vezivale za ram mestimično su bile vidno izbočene.

„Pa“, reče Holden, „jesam li ti ikad ispričao kako smo koristili *Rosija* da bismo vukli teški teretni brod u višu planetarnu orbitu upotrebivši naš elektromagnetni top kao reakcioni pogon?“

„Da, ta ti je dobra“, reče Sakaj kao da ne vidi u tome ništa smešno. „Neke od tih potpornih greda možda bi mogle da se poprave, ali kladim se da ćemo u leguri pronaći dovoljno mikrofraktura da njihova zamena bude bolje rešenje.“

Fred zviznu. „To neće biti jeftino.“

Lider ASP-a je bio povremeni pokrovitelj i sponzor posade *Rosinantea*. Holden se nadao da su ponovo došli u tu fazu svog burnog odnosa. Bez popusta namenjenog povlašćenom kupcu, popravka broda biće značajno skuplja. Mada, oni bi to mogli da plate.

„Ima mnogo loše zakrpljenih rupa u spoljnom koritu“, nastavi Sakaj. „Unutrašnje odavde izgleda u redu, ali pažljivo ćemo ga proveriti kako bismo se uverili da je nepropusno.“

Holden zausti da ukaže na to da bi povratak sa *Ilusa* za posledicu imao mnogo više gušenja i smrti da unutrašnje korito nije bilo nepropusno za vazduh, ali se predomisli. Nije bilo razloga da protiv sebe okreće čoveka koji je sada odgovoran za

to da njegov brod bude u stanju da i dalje leti. Holden pomisli na vragolasti Semin osmeh i naviku da svoje kritike prožima blentavošću, pa oseti da ga nešto steže ispod grudne kosti. Prošle su godine, ali tuga je još umela da mu se prišunja.

„Hvala“, reče on umesto toga.

„Ovo neće ići brzo“, odgovori Sakaj. Mašina se odbaci mlazom do drugog dela broda, pričvrsti se magnetnim stopalima i poče da iseca novi deo spoljnog korita u jarkom blesku.

„Hajdemo kod mene u kancelariju“, reče Fred. „U mojim godinama, čovek ne može baš dugo da boravi u ovom odelu.“

Mnogo toga u vezi s popravkom broda bilo je lakše usled nedostatka gravitacije i atmosfere. Ali to je nametalo tehničarima da budu u odelima za svemir dok rade. Holden shvati Fredove reči kao starčevu potrebu da piški, kao i da se ovaj prethodno nije potrudio da navuče kondom-kateter.

„Dobro, hajdemo.“

Fredova kancelarija je bila velika za prostoriju na svemirskoj stanici, i mirisala je na staru kožu i dobru kafu. Kapetanov sef u zidu bio je izrađen od titanijuma i hrapavog čelika, kao rekvizit iz nekog starog filma. Na zidnom ekranu iza njegovog radnog stola videla su se tri kostura brodova u izgradnji. Izgledali su krupno, glomazno i funkcionalno. Kao maljevi. Bili su to začeci posebno projektovane pomorske flote ASP-a. Holden je znao zbog čega alijansa smatra da je potrebno da stvori sopstvene odbrambene oružane snage, ali s obzirom na sve što se dogodilo u proteklih nekoliko godina, nije mogao da se otme utisku da čovečanstvo stalno izvlači pogrešan nauk iz sopstvenih trauma.

„Kafa?“, upita Fred. Kad mu je Holden klimnuo glavom, počeo je da petlja oko aparata za kafu na bočnom stočiću, pripremajući dve šoljice. Ona koju je pružio Holdenu nosila je

na sebi izbledelu oznaku. Podeljeni krug ASP-a, istrošen toliko da je bio gotovo nevidljiv.

Holden je uze, pokaza na ekran i reče: „Koliko vremena?“

„Trenutni plan nam je šest meseci“, reče Fred, pa sede na svoju stolicu starački zastenjajući. „Čitava večnost. Za godinu i po dana, ljudske društvene strukture u ovoj galaksiji biće neprepoznatljive.“

„Dijaspora.“

„Ako to tako želiš da zoveš“, reče Fred i klimnu. „Ja to zovem lovom na zemljište. Mnoštvo kola i karavana na putu prema obećanoj zemlji.“

Više od hiljadu svetova otvorenih za osvajanje. Ljudi sa svih planeta, stanica i asteroida u Sunčevom sistemu hitali su da dograube nešto za sebe. A u matičnom sistemu, tri vlade su se utrkivale u gradnji dovoljnog broja ratnih brodova kako bi sve to kontrolisale.

Zavarivačka aparatura živnu u blesku na koži jednog broda, toliko jarkom da je monitor reagovao tako što se zatamnio.

„Sudeći po Ilusu, bilo je to upozorenje da će mnogo ljudi umreti“, reče Holden. „Da li je iko uopšte slušao?“

„Ne baš. Znaš li za lov na zemljište u Severnoj Americi?“

„Da“, reče Holden, pa srknu malo Fredove kafe. Bila je izvršna. Uzgajana na Zemlji, bogata. Povlastice položaja. „Shvatio sam tvoje pominjanje kola i karavana. Znaš, odrastao sam u Montani. To pogranično sranje je i dalje priča koju ljudi tamo jedni drugima ispredaju.“

„Onda znaš da mitologija ovaploćene sudbine krije mnogo toga tragičnog. Brojna su kola koja nikada nisu stigla do cilja. A mnogi od onih koji su uspeli na kraju su završili kao jeftina radna snaga za železnice, rudnike i bogate farmere.“

Holden je pio kafu i posmatrao izgradnju broda. „Da ne pominjemo sve one koji su već živeli tamo pre nego što su se ta kola pojavila i svima donela zgodnu novu pošast. Makar naša

verzija galaktičke sudbine ne ometa život ničemu naprednijem od guštera imitatora.“

Fred klimnu glavom. „Možda. Zasad se čini da je tako. Ali nije svih hiljadu i trista sistema još dobro proučeno. Ko zna šta ćemo pronaći.“

„Ako me pamćenje dobro služi, robote ubice i fuzione reaktore veličine kontinenta, koji samo čekaju da neko okrene prekidač kako bi pola planete izbacili u svemir.“

„Na osnovu jednog uzorka. Možda bude i čudnije od toga.“

Holden slegnu ramenima i ispi kafu do kraja. Fred je bio u pravu. Nikako nije moglo da se zna šta čeka na svim tim svetovima. Nikako nije moglo da se predvidi kakve će sve opasnosti snaći koloniste koji hitaju da ih zauzmu.

„Avasarala nije zadovoljna mnome“, reče Holden.

„Ne, zaista nije“, saglasi se Fred. „Ali ja jesam.“

„Šta reče?“

„Vidi, matora je htela da odeš tamo i pokažeš svima u Sunčevom sistemu koliko je sve to gadno. Uteraš im strah u kosti dovoljno da sačekaju da im vlada kaže kako je sve u redu. Vратиš kontrolu njoj u ruke.“

„Bilo je prilično zastrašujuće“, reče Holden. „Zar nisam bio jasan što se toga tiče?“

„Svakako. Ali se isto tako moglo preživeti. A sada se Ilus priprema da pošalje teretnjake pune litijumske rude na ovdašnja tržišta. Obogatiće se. Možda na kraju budu izuzetak, ali dok svi to zaključče, ljudi će već biti na svim tim svetovima u potrazi za sledećim zlatnim rudnikom.“

„Nisam siguran u to šta sam drugačije mogao da uradim.“

„Ništa“, saglasi se Fred. „Ali Avasarala i premijer Smit na Marsu, kao i ostali tikvani od političara, žele da ovo kontrolišu. A ti si se postarao da im to bude nemoguće.“

„Zašto si onda ti zadovoljan?“

„Zato“, reče Fred i isceri se, „što ne pokušavam da uspostavljam kontrolu nad tim. I tako ću na kraju ja sve da kontrolišem. Igram na duge staze.“

Holden ustade i nasu sebi još jednu šoljicu Fredove izvrsne kafe. „Da, pa moraćeš to da mi obrazložiš“, reče, naslonjen na zid kraj aparata za kafu.

„Imam stanicu Medina, samoodrživu strukturu kraj koje mora da proleti svako ko prolazi kroz prstenove, delim paketiće sa semenjem i pružam hitno utočište svakom brodu kojem ono zatreba. Mi prodajemo zemljište za sađenje i filtere za vodu, skupo. Svaka kolonija koja preživi imaće delimično da zahvali za to činjenici da smo joj mi pomogli. I onda, kada dođe vreme da se organizuje nekakva galaktička vlada, kome će se obratiti? Onima koji žele da sprovedu hegemoniju pomoću uperenih pušanih cevi? Ili onima koji su bili i koji i dalje jesu tu da pruže pomoć kad zavlada kriza?“

„Okrenuće se tebi“, reče Holden. „I zato ti gradiš brodove. Treba da izgledaš predusretljivo na početku, kada je pomoć svima potrebna, ali kad budu počeli da tragaju za vladom, želiš da izgledaš jak.“

„Da“, reče Fred, zavalivši se u stolicu. „Alijansa Spoljnih Planeta oduvek je predstavljala sve iz Pojasa. To je i dalje tačno. Samo se... malo proširila.“

„Nije to tako jednostavno. Nema šanse da Zemlja i Mars mirno gledaju kako ti upravljaš galaksijom samo zato što si delio šatore i porcije hrane.“

„Ništa nikada nije jednostavno“, prizna Fred. „Ali tako ćemo početi. I sve dok je stanica Medina moja, ja kontrolišem središte table.“

„Jesi li ti uopšte *pročitao* moj izveštaj?“, upita Holden, nespoban da odstrani nevericu iz glasa.

„Ne potcenjujem opasnosti koje vrebaju na tim svetovima...“

„Pusti ti ono što je ostavljeno“, reče Holden. On spusti polupraznu šoljicu i prođe kroz prostoriju da bi se oslonio na sto spram Freda. Starac se nasloni, namršten. „Pusti robote i železničke sisteme koji još rade iako su nekih milijardu godina bili pogašeni. Eksplozije reaktora. Pusti smrtonosne puževe i mikrobe koji ti se zavuku u oči i zaslepe te.“

„Koliko je dugačak taj spisak?“

Holden nije obraćao pažnju na njega. „Treba da misliš na čarobni metak koji je sve to zaustavio.“

„Imao si sreće kad si pronašao artefakt, s obzirom na to šta si...“

„Ne, nije to bila nikakva sreća. Jebote, bio je to najstrašniji mogući odgovor na Fermijev paradoks kojeg mogu da se setim. Da li znaš zbog čega u tvojoj analogiji sa Divljim zapadom nema Indijanaca? Zato što su oni već mrtvi. Šta god bili oni koji su sve to napravili, imali su toliku prednost, a svoj protomolekul za gradnju kapije iskoristili su kako bi pobili sve ostale. A to čak nije ni onaj strašni deo. Zaista zastrašujući deo jeste to da je došlo nešto *drugo*, likvidiralo one prve likove hicima u potiljak i ostavilo im leševe raštrkane po galaksiji. Treba da se upitamo ko je ispalio taj čarobni metak. I hoće li mu možda smetati to što mi uzimamo sve ono što je pripadalo žrtvama.“

Fred je posadi dao dva apartmana na nivou za smeštaj uprave u habitacionom prstenu stanice Tiho. Holden i Naomi su bili u jednom, dok su Aleks i Ejmos živeli u drugom, premda je u praksi to obično značilo da su tamo samo spavali. Kada momci nisu koristili neku od mnogih zabavnih mogućnosti na stanici, činilo se da sve vreme provode u Holdenovom i Naominom stanu.

Kada je Holden ušao, Naomi je sedela u trpezariji i listala nešto kompleksno na svom ručnom terminalu. Osmehnula mu se ne podigavši pogled. Aleks je sedeo na kauču u njihovoj

dnevnoj sobi. Zidni ekran je bio uključen, videle su se grafike i spikeri s vesti, ali zvuk je bio isključen, pilotu je glava bila zabačena, a oči zatvorene. Tiho je hrkao.

„Sad su počeli ovde i da spavaju?“, reče Holden dok je sedao za sto preko puta Naomi.

„Ejmos je otišao po večeru. Kako je prošlo to tvoje?“

„Hoćeš prvo lošu, ili goru vest?“

Naomi konačno diže pogled sa onog što je radila. Nakrivi glavu u stranu i pogleda ga, skupivši oči. „Opet ti je pošlo za rukom da nam daju otkaz?“

„Ovog puta ne. *Rosi* je prilično izbubecan. Sakaj kaže...“

„Dvadeset osam nedelja“, reče Naomi.

„Da. Zar si mi ozvučila terminal?“

„Upravo gledam tabele“, reče ona i pokaza na svoj ekran. „Dobila sam ih pre jedan sat. On... Sakaj je prilično dobar.“

Ne koliko Sem, visilo je u vazduhu između njih, neizgovoreno. Naomi ponovo spusti pogled na sto, sakrivši se iza kose.

„Dakle, da, to je loša vest“, reče Holden. „Pola godine blejanja, a ja još čekam da Fred otvoreno kaže kako će on to da plati. Ili neki deo. Ili makar šta, zapravo.“

„Imamo dosta kinte. Juče nam je legla uplata od UN.“

Holden klimnu glavom na taj komentar kao na nešto sasvim nevažno. „Ali ako načas zanemarimo novac, i dalje ne mogu da nađem nijednog sagovornika o pitanju artefakta.“

Naomi slegnu šakama, kako to rade žitelji Pojasa. „Jer bi ovog puta bilo drugačije? Nikada ranije nisu slušali.“

„Voleo bih da makar jednom budem pohvaljen zbog svog optimističnog pogleda na čovečanstvo.“

„Skuvala sam kafu“, reče ona i pokaza glavom prema kuhinji.

„Fred me je već poslužio svojom, koja je bila dovoljno dobra da odsad pa nadalje neće moći da me zadovolji nijedna slabija od nje. Eto još jedne stvari zbog koje je moj sastanak s njim bio nezadovoljavajući.“

Vrata apartmana kliznuše u stranu, i Ejmos nahrupi unutra sa dve velike kese. Vazduh oko njega ispuni miris karija i luka.

„Klopa“, reče on, pa sruči kese na sto ispred Holdena. „Hej, kapetane, kad ću ponovo da dođem do svoje lađe?“

„Je li to hrana?“, reče Aleks gromkim, omamljenim glasom iz dnevne sobe, na šta Ejmos ne odgovori; već je vadio kutije od stiropora iz kesa i ređao ih po stolu. Holden je mislio da je previše uzrujan da bi jeo, ali miris začinjene indijske hrane naterao ga je da se predomisli.

„Nećeš još dugo“, reče Naomi Ejmosu ustima punim tofua. „Dobro smo je iskrivili.“

„Sranje“, reče Ejmos dok je sedao i uzimao štapiće. „Ostavim vas same nekoliko nedelja i vi mi sjebete devojčicu.“

„Korišćeno je tuđinsko superoružje“, reče Aleks dok je ulazio u prostoriju, a kosa vlažna od znoja posle spavanja štrčala mu je na sve strane sa glave. „Izmenjeni su zakoni fizike, napravljene su greške.“

„Isto sranje, drugo pakovanje“, odgovori Ejmos i pruži pilotu kutiju pirinča s karijem. „Pojačaj ton. Ono mi liči na Ilus.“

Naomi pojača zvuk video-prenosa, i glas spikera ispuni stan. „...električna energija delimično ponovo uspostavljena, ali izvori s lica mesta tvrde da će ovaj zastoj da...“

„Je li to prava piletina?“, upita Aleks, dograbivši jednu kutiju. „Bahatimo se malo, a?“

„Kušuj“, reče Ejmos. „Govore o koloniji.“

Aleks prevrnu očima, ali oćuta trpajući trake zaljućene piletine na tanjir. „...među ostalim vestima, ove nedelje je procurila prva verzija izveštaja o istrazi prošlogodišnjeg napada na Kalisto. Mada tekst nije konačan, prvi izveštaj ukazuje na to da je umešana frakcija Alijanse Spoljnih Planeta, a za veliki broj žrtava krivi...“

Ejmos isključujući zvuk ljutitim pritiskom na kontrole u stolu. „Sranje, hteo sam da čujem više o onome što se dešava sa

Ilusom, a ne o nekim tupavim kaubojima ASP-a koji su sami sebe razneli u eksploziji.“

„Pitam se da li Fred zna ko stoji iza toga“, reče Holden. „Tvrda struja u ASP-u ima problema da prevaziđe svoju teologiju na principu 'mi protiv Sunčevog sistema.'“

„Šta su uopšte tražili tamo?“, reče Aleks. „Na Kalistu nije bilo teške municije. Ni nuklearki. Ničeg što bi opravdalo takav napad.“

„O, sad kao očekujemo da sranje ima smisla?“, upita Ejmos. „Daj mi taj naan.“

Holden uzdahnu i zavalio se u stolicu. „Znam da zbog ovoga zvučim kao naivni kreten, ali posle Ilusa sam zaista pomislio da ćemo imati malo mira. Da niko neće morati da raznese nikog drugog u eksploziji.“

„Evo kako to izgleda“, reče Naomi, a onda prigušeno podrignu i spusti štapiće. „Zemlja i Mars su u narogušenom detantu, legitimno krilo ASP-a vlada umesto da vodi bitke. Kolonisti na Ilusu sarađuju sa UN umesto da svi pucaju jedni na druge. Bolje od toga ne može. Ne vredi očekivati da svi misle isto. Na kraju krajeva, mi smo i dalje ljudi. Određeni procenat među nama uvek će otpadati na seronje.“

„Niko nikad nije rekao veću istinu od te, šefice“, reče Ejmos.

Dovršili su jelo i ostali da sede nekoliko minuta u prijatnoj tišini. Ejmos je izvukao piva iz malog hladnjaka i razdelio ih. Aleks je čačkao zube noktom na maliću. Naomi se vratila svojim projekcijama popravki.

„Dakle“, reče ona pošto je nekoliko minuta razmatrala brojke, „dobra vest je da čak i ako UN i ASP zaključe da smo odgovorni za plaćanje sopstvenih popravki, moći ćemo da ih pokrijemo samo sa onim što imamo u brodskom fondu za nepredviđene prilike.“

„Ima puno posla oko prevoza kolonista kroz prstenove“, reče Aleks. „Kad budemo ponovo poleteli.“

„Da, jer možemo da smestimo toliko mnogo đubriva u naše maleno teretno spremište“, reče Ejmos i frknu. „Osim toga, oni bez cvonjka u džepu, ispunjeni očajanjem, možda i nisu naša ciljna grupa mušterija.“

„Moramo da priznamo sami sebi“, reče Holden, „ako se sve nastavi ovako, može nam se desiti da prilično teško pronalazimo posao za privatni ratni brod.“

Ejmos se nasmeja. „Moraću unapred da kažem šta sam vam rekao. Jer kad se bude ispostavilo da nije tako, kao i uvek, možda neću biti prisutan da to izgovorim.“

Drugo poglavlje: Aleks

Aleks Kamal je na dugim letovima najviše voleo to kako oni menjaju doživljaj vremena. Nedelje – ponekad i meseci – pod potiskom izgledale su kao istupanje iz istorije u neki mali, zasebni univerzum. Sve se sakupljalo u brod i ljude u njemu. U dugim periodima nije bilo nikakvih aktivnosti osim osnovnog održavanja, pa je život gubio svu svoju urgentnost. Sve je funkcionisalo po planu, a plan je podrazumevao da se ne dogodi ništa kritično. Putovanje kroz vakuum svemira davalo mu je iracionalni utisak mira i dobrobiti. Zbog toga je mogao da radi taj posao.

Poznao je druge ljude, obično mlade muškarce i žene, čiji je doživljaj bio drugačiji. Onomad, dok je bio u mornarici, tamo se nalazio jedan pilot koji je mnogo radio na unutrašnjim planetama, leteo između Zemlje, Lune i Marsa. Prebacio se na putovanje do Jupiterovih meseca pod Aleksovom komandom. Otprilike u trenutku kada se završio let između unutrašnjih planeta, mladić je počeo da se raspada: ljutio se zbog trivijalnih uvreda, jeo previše ili nimalo, uznemireno išao kroz brod od komandnog centra do mašinske sale i natrag kao tigar koji se šetka po kavezu. Kada su stigli do Ganimeda, brodski lekar i

Aleks dogovorili su se da počnu čoveku da stavljaju sedative u hranu samo da se ne bi oteo kontroli. Na kraju misije, Aleks je preporučio da tom pilotu više nikada ne bude dodeljen dugi let. Nekim pilotima nije bila dovoljna obuka, već su morali da se oprobaju na takav način.

To ne znači da on sa sobom nije nosio stres i brige. Još od uništenja *Kenterberija*, Aleks je u sebi gajio izvesnu količinu duboke anksioznosti. Pošto ih je bilo samo četvoro, na *Rosinanteu* je bilo strukturno premalo članova posade. Ejmos i Holden su bili dve jake muževne ličnosti koje bi, da su se ikad otvoreno sukobile, mogle da razore dinamiku u posadi. Kapetan i prva oficirka bili su ljubavnici, i ako bi oni ikad raskinuli, to ne bi označilo kraj samo za posao. Uvek se brinuo zbog iste stvari, bez obzira na to s kojom je posadom leteo. Na *Rosiju*, sada je već godinama bio zabrinut zbog mogućnosti da se njihov odnos poremeti, i to je samo po sebi bilo neka vrsta stabilnosti. Ovako, Aleks bi svaki put osetio olakšanje zbog završetka putovanja, i svaki put bi osetio olakšanje na početku sledećeg. Ili ako ne baš *svaki put*, onda makar *obično*.

Dolazak na stanicu Tiho trebalo je da predstavlja olakšanje. *Rosi* nikada nije bio toliko oštećen, a brodogradilišta na Tihou bila su među najboljima u sistemu, da se ne pominje to što su im ujedno bila i najnaklonjenija. Konačna sudbina njihovog zatvorenika s Nove Tere sada je bila tuđi problem, i zatvorenik više nije bio na brodu. *Edvard Izrael*, druga polovina konvoja s Nove Tere, bezbedno je leteo pod potiskom prema Suncu. Sledećih šest meseci proći će samo u popravkama i opuštanju. Po svim racionalnim merilima, trebalo je da ima manje briga.

„I šta te onda muči?“ upita Ejmos.

Aleks slegnu ramenima, otvori malu rashladnu jedinicu sa hranom koju su dobili sa apartmanom, pa ponovo slegnu.

„Nešto te garant muči.“

„Znam.“

Svetla su bila čista i žuto-plava, oponašala su rano jutro, ali Aleks nije spavao. Ili makar ne mnogo. Ejmos sede za pult i nasu sebi šoljicu kafe. „Nisi valjda u fazonu da treba da ti postavljam gomilu pitanja kako bi ti bilo lakše da govoriš o onome što osećaš?“

Aleks se nasmeja. „To nikad ne upali.“

„Onda se mani ćorava posla.“

U vreme potiska, Holden i Naomi su obično bili zaokupljeni jedno drugim, mada to nisu ni primećivali. Bio je to prirodan obrazac za ljubavnike kojima je prijatnije da budu jedno s drugim nego sa ostatkom posade. Da je bilo drugačije, Aleks bi se zabrinuo. Ali zbog toga su on i Ejmos uglavnom morali jedan drugome da prave društvo. Aleks se dičio time što može da se slaže sa gotovo svakim u posadi, i Ejmos tu nije bio izuzetak. Ejmos je bio čovek za koga je važno što na umu to na drumu. Kada bi rekao da mu je potrebno da se malo osami, razlog za to bila bi njegova potreba da se malo osami. Kad god bi ga Aleks upitao želi li da s njim pogleda upravo učitanе neo-noar filmove sa Zemlje na koje je bio pretplaćen, odgovor je uvek i jedino bila reakcija na to pitanje. Nije tu bilo prikrivene zajedljivosti, društvenog kažnjavanja niti igara izolacije. Bilo je to naprosto tako, i tačka. Aleks se ponekad pitao šta bi se dogodilo da je Ejmos poginuo na *Donadžeru*, i da je on potom proveo proteklih nekoliko godina s njihovim starim lekarom Šedom Garvijem.

Verovatno ne bi išlo ovako dobro. Ili bi se Aleks možda prilagodio. Ko će ga znati.

„Sanjao sam stvari koje mi... smetaju“, reče Aleks.

„Ono, kao, košmare?“

„Ne. Lepe snove. Snove koji su bolji od stvarnog sveta. Pa mi dođe krivo kad se iz njih probudim.“

„Hah“, reče Ejmos zamišljeno i otpi malo kafe.

„Da li si ti ikada sanjao takve snove?“

„Jok.“